

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžak/4/2017
Identifikačné číslo spisu: 1016201773
Dátum vydania rozhodnutia: 11.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1016201773.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): E. Z., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Afganská islamská republika, v krajine pôvodu trvalým pobytom S., štvrť A. X, ulica Č. D., provincia R., t. č. evidenčne Pobytový tábor Rohovce, na dlhodobej priepustke Holubyho 21, Pezinok, zastúpeného Mgr. Jarmilou Karak Várgovou, advokátkou so sídlom Brečtanová 21, 831 01 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, so sídlom Pivonková 6, o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7SaZ/3/2016-30 zo dňa 13. decembra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7SaZ/3/2016-30 zo dňa 13. decembra 2016 z a m i e t a .

Sťažovateľovi náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Rozhodnutím ČAS: MU-PO-132-35/2015-Ž zo dňa 12.08.2016 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 480/2002 Z. z.“) neudelil sťažovateľovi azyl a zároveň podľa § 13c ods. 2 písm. e) a § 20 ods. 4 zák. č. 480/2002 Z. z. neposkytol sťažovateľovi doplnkovú ochranu.

1. Preskúmané rozhodnutie odôvodnil tým, že v danom prípade neboli splnené podmienky udelenia azylu, nakoľko sťažovateľovi nehrozí žiadna z foriem prenasledovania taxatívne vymenovaných v § 2 zák. č. 480/2002 Z. z.. Neboli naplnené dôvody na udelenie azylu na území Slovenskej republiky z

dôvodu opodstatnenosti jeho obáv z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo zák. č. 480/2002 Z. z. a z Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951 (ďalej len „Ženevský dohovor“).

2. Vzhľadom na vyššie uvedené závery žalovaný v súlade s § 20 ods. 4 zák. č. 480/2002 Z. z. skúmal, či sťažovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany, teda či sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia (§ 2 písm. f/ zák. č. 480/2002 Z. z.). V danom prípade žalovaný dospel k záveru, že nemožno s dostatočnou istotou vylúčiť, že by v prípade návratu do krajiny pôvodu sťažovateľ nemohol byť vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia. Žalovaný ďalej zhodnotil, že z tohto dôvodu by sťažovateľovi prináležalo poskytnutie doplnkovej ochrany.

3. Žalovaný následne poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 2T/92/12-7232 zo dňa 07.11.2012, ktorým bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania pokračujúceho zločinu prevádzachstva vo forme spolupáchateľstva podľa § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a zároveň mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov a trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na 5 rokov. Zdôraznil, že sťažovateľ páchal trestnú činnosť ako člen organizovanej skupiny. Ďalej poukázal na predchádzajúce konania o azyle, v ktorých sťažovateľ opakovane zavádzal správne orgány, a to uvádzaním odlišných osobných údajov, dôvodov žiadosti o azyl ako aj o spôsobe života v krajine pôvodu. Rovnako žalovaný zistil, že sťažovateľ žiadal o azyl vo Švédsku a v Dánsku, kde takisto uvádzal odlišné informácie.

4. Po posúdení adekvátnosti aplikácie ust. § 13c ods. 2 písm. e) zák. č. 480/2002 Z. z. odporca dospel k záveru, že sťažovateľovi doplnkovú ochranu s odkazom na vyššie uvedené ustanovenie zák. č. 480/2002 Z. z. ako osobe nebezpečnej pre spoločnosť neposkytuje.

II.

Konanie na krajskom súde

5. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu vo veci azylu podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- záver žalovaného o uplatnení vylučovacej klauzuly podľa § 13c ods. 2 písm. e) zák. č. 480/2002 Z. z. je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a
- záver žalovaného o tom, že sťažovateľ nespĺňa podmienky pre udelenie azylu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci.

6. Podľa krajského súdu žalobný bod sťažovateľa, v ktorom tento namietal uplatnenie vylučovacej klauzuly podľa § 13c ods. 2 písm. e) zák. č. 480/2002 Z. z. nebol dôvodný. Pripomenul, že sťažovateľ sa dopustil pokračovacieho zločinu prevádzachstva, za čo bol právoplatne odsúdený. Za spáchanie takého zločinu možno vyhodnotiť sťažovateľa ako nebezpečného pre spoločnosť. V danom prípade boli naplnené podmienky pre vylúčenie z oprávnenia na poskytnutie doplnkovej ochrany. Poukázal na Smernicu rady 2011/95/EÚ o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany článok 17 ods. 1 písm. d), podľa ktorého štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva sú vylúčení z oprávnenia na doplnkovú ochranu, ak existujú vážne dôvody domnievať sa, že predstavujú nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu, v ktorom sú prítomní. Krajský súd sa z uvedených dôvodov stotožnil s namietaným záverom žalovaného.

7. K žalobnému bodu, v ktorom sťažovateľ namietal záver žalovaného o nesplnení podmienok pre udelenie azylu krajský súd uviedol, že sťažovateľ neuviedol skutočnosti, zakladajúce dôvod na jeho udelenie. Sťažovateľ sám potvrdil, že sa neobáva problémov po návrate do krajiny pôvodu. Nemá obavy

z prenasledovania z dôvodov uvedených v ustanovení § 8 zák. č. 480/2002 Z. z.. Sťažovateľovi nehrozí žiadna z foriem prenasledovania vymenovaných v § 2 zák. č. 480/2002 Z. z. Jeho problémy sú všeobecného charakteru, teda hrozba neselektívneho násillia z dôvodu pretrvávajúcej nestabilnej bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu.

8. Krajský súd sa stotožnil so závermi žalovaného, pričom zistenie skutkového stavu veci, tak ako ho vykonal žalovaný, považoval za dostatočné. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Krajský súd v Bratislave správnu žalobu podľa § 190 v spojení s § 206 ods. 6 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

9. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v

- § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p., t.j. krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ako aj

- § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že krajský súd:

1. sa nesprávne priklonil k výkladu pojmu nebezpečenstvo pre spoločnosť tak, ako ho definoval správny orgán, pričom sťažovateľ nesprávnosť záverov krajského súdu a žalovaného zdôvodnil nasledovne:

o poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie, spojené prípady C-57/09 & C-101/09, Bundesrepublik Deutschland v B & D, z 09.11.2010, ktorý výslovne konštatoval, že účasť v teroristickej organizácii sama o sebe nezakladá automaticky dôvod na vylúčenie spod medzinárodnej ochrany;

o záver, že každá osoba, u ktorej je dôvodné podozrenie, že sa na území Slovenskej republiky dopustila úmyselnej trestnej činnosti je v rozpore s požiadavkou riadneho individuálneho posúdenia prípadu a preto je neakceptovateľný;

o s odkazom na ustanovenie § 13c ods. 2 písm. b) zák. č. 480/2002 Z. z. definujúci vzťah k zák. č. 300/2005 Z.z. (uvedené ustanovenie považuje osoby, ktoré spáchali obzvlášť závažný zločin za vylúčené z poskytnutia doplnkovej ochrany) uviedol, že prijatie vyššie spomenutého výkladu pojmu nebezpečenstvo pre spoločnosť je nelogické, a to vzhľadom na skutočnosť, že by v danom prípade ustanovenie § 13c ods. 2 písm. b) zák. č. 480/2002 Z. z. (spáchanie obzvlášť závažného zločinu) bolo úplne nadbytočné.

2. sa nedostatočne zaoberal námietkami sťažovateľa, ktoré tento produkoval v správnej žalobe;

3. nevyhodnotil správne splnenie podmienok pre udelenie azylu.

11. Navrhol, aby kasačný súd rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu mení tak, že preskúmané rozhodnutie zrušuje vec vracia žalovanému na ďalšie konanie

B)

12. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 09.02.2017 uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu a odkázal na vyjadrenie k správnej žalobe zo dňa 07.11.2016 (č. l. 19) a zdôraznil, že dôvody, ktoré sťažovateľ počas pohovoru uviedol, nie sú dôvodmi pre udelenie azylu v zmysle § 8 zák. č. 480/2002 Z. z. Podľa jeho názoru sťažovateľ neuviedol také dôvody na udelenie azylu, ktoré by zakladali dôvod na jeho udelenie, pričom sám tvrdí, že sa neobáva problémov pri návrate do krajiny pôvodu. Z uvedeného vyplýva, že nemá opodstatnené obavy z prenasledovania z dôvodov uvedených v § 8 zák. č. 480/2002 Z. z.

13. Ďalej poukázal na znenie rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 2T/92/12-7232 zo dňa 07.11.2012, ktorým bol sťažovateľ odsúdený za zločin prevádzkačstva na trest odňatia slobody na dobu 5 rokov a 6 mesiacov. Zdôraznil, že svojou trestnou činnosťou ohrozuje všeobecný záujem na bezpečnosti

spoločnosti a predstavuje tak nebezpečenstvo pre spoločnosť a teda aj v prípade, že žiadateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle čl. 17 ods. 1 písm. d/ kvalifikačnej smernice vylúčený z oprávnenia na jej poskytnutie tam, kde existujú vážne dôvody domnievať sa, že predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu, v ktorom je prítomný. S poukazom na uvedené žalovaný navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť proti rozsudku krajského súdu zamietol ako nedôvodnú.

IV.

Právny názor kasačného súdu

14. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť proti rozsudku krajského súdu je potrebné v zmysle § 461 S.s.p. zamietnuť.

15. Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 1 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. apríla 2017 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

16. Kasačný súd v súvislosti so sťažovateľom uplatneným kasačným dôvodom uvedeným pod § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. (t.j. nesprávne právne posúdenie veci /merita/) udáva, že s týmto zákonodarca spája právnu situáciu, kedy krajský súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez vád zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) aplikuje právnu normu v merite veci bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu.

17. Vo vzťahu k uplatnenému dôvodu kasačnej sťažnosti, t.j. že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) musí kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod (viď aj bod č. 13) zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.

18. Navyše právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovaciu prekážku ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku.

19. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu nezistil tak závažné a hrubé nedostatky právneho posúdenia v merite veci, aby z tohto dôvodu zrušil alebo zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu. Preto tento dôvod kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako irelevantný.

20. Vo vzťahu k výroku o neudelení azylu kasačný súd udáva, že sťažovateľ sám potvrdil, že sa neobáva problémov pri návrate do krajiny pôvodu. Nemá obavy z prenasledovania z dôvodov uvedených v ustanovení § 8 zák. č. 480/2002 Z. z.

21. Žalovaný vyhľadal a do administratívneho spisu založil informácie o krajine pôvodu sťažovateľa, pričom okrem bezpečnostnej situácie v krajine sa zamerával aj na postavenie bývalých členov hnutia Taliban v krajine pôvodu ako aj so zameraním na hlavné mesto Kábul a prípadné problémy so štátnymi orgánmi. Z týchto (MU-ODZS-2015/000134-023 a MU-ODZS-2016/000038-034) vyplynulo, že niektorí bývalí členovia Talibanu na strednej úrovni žijú v Kábule bez akýchkoľvek problémov, vo väčšine prípadov nie je stratégiou Talibanu sledovať nízko profilových bývalých členov, dokonca existuje vládny program pre reintegráciu bývalých členov Talibanu.

22. Pre doplnenie kasačný súd udáva, že sťažovateľ nikdy neudával svoju národnosť ako dôvod obáv z prenasledovania. Zásada tzv. materiálnej pravdy má v konaní o udelenie azylu svoje špecifické spočívajúce v pravidelnej nedostatočnosti dôkazov preukazujúcich dôveryhodnosť žiadateľových tvrdení. Špecifikám konania o medzinárodnej ochrane zodpovedá aj štandard a rozloženie dôkazného bremena, ktoré sú vychýlené v prospech žiadateľa o medzinárodnú ochranu. Pokiaľ ide o bremeno tvrdenia v konaní vo veci medzinárodnej ochrany, to zťažuje žiadateľa o medzinárodnú ochranu. Pokiaľ ide o bremeno dôkazné, to je už výraznejšie rozložené medzi žiadateľom o medzinárodnú ochranu a správny orgán. Preukazovať jednotlivé fakty je povinný primárne žiadateľ, avšak správny orgán je povinný zabezpečiť k danej žiadosti o medzinárodnú ochranu maximálne možné množstvo dôkazov a informácií, a to ako tých, ktoré vyvracajú tvrdenie žiadateľa, ako aj tých, ktoré ich podporujú.

23. Povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (správny poriadok) má žalovaný len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ (sťažovateľ) v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by žalovanému vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

24. V prípade sťažovateľa teda neboli preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z ním uvedených dôvodov a ďalšie skutočnosti, ktoré pred žalovaným prezentoval neboli z pohľadu podmienok pre udelenie azylu relevantné.

25. Vo vzťahu k výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany, kasačný súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území Slovenskej republiky tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale by u nich bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zák. č. 480/2002 Z. z.) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. V predmetnej veci žalovaný aj s poukazom na správy o krajine pôvodu pripustil, že v prípade sťažovateľa, ktorý krajinu pôvodu podľa vlastných vyjadrení opustil pred vyše 15 rokmi nemožno s dostatočnou istotou vylúčiť, že by v prípade návratu do krajiny pôvodu nemohol byť vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia. Na strane druhej vzhľadom na okolnosti daného prípadu uplatnil tzv. vylučovaciu klauzulu.

26. Vylučovacie klauzuly sú taxatívne vymedzené v čl. 12 (vo vzťahu k azylu) a v čl. 17 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (ďalej len „kvalifikačná smernica“) (vo vzťahu k doplnkovej ochrane), ako aj v citovanom ustanovení § 13c ods. 2 písm. e) zák. č. 480/2002 Z. z., ktoré žalovaný na prípad navrhovateľa aplikoval.

Podľa ust. § 13c ods. 2 písm. e) zák. č. 480/2002 Z. z. ministerstvo ďalej neposkytne doplnkovú ochranu, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

27. Teda aj v prípade, že žiadateľ o azyl spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany, je vylúčený z oprávnenia na doplnkovú ochranu tam, kde existujú vážne dôvody domnievať sa, že predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

28. Výklad spojenia nebezpečenstvo pre spoločnosť, ktorého sa týka podstatná časť argumentácie sťažovateľa, je do veľkej miery ponechaný na členských štátoch. Uvedené vychádza z čl. 33 ods. 2 Ženevského dohovoru, ktorý stanovuje výnimky z princípu non-refoulement zakotveného v spomínanom článku.

29. Sťažovateľom namietaná nelogickosť výkladu tohto slovného spojenia, ktorý zaujal žalovaný, podľa názoru kasačného súdu nie je v predmetnom prípade na mieste. Skutková podstata ustanovenia § 13c ods. 2 písm. b) zák. č. 480/2002 Z. z. by tak za určitých okolností mohla byť skonsumovaná ustanovením § 13c ods. 2 písm. e) zák. č. 480/2002 Z. z., avšak žalovaný svoj záver o nebezpečenstve pre spoločnosť, ktoré sťažovateľova prítomnosť na území Slovenskej republiky predstavuje, zdôvodnil aj ďalšími skutočnosťami. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že v tejto súvislosti vzal do úvahy, že sťažovateľ zavádza orgány verejnej správy pokiaľ ide o údaje o adrese jeho pobytu na dlhodobej priepustke. V predchádzajúcich žiadostiach o udelenie azylu menil svoju identitu a tiež uvádzal rozličné dôvody svojich žiadostí. V čase keď mu bola na území Slovenskej republiky poskytnutá doplnková ochrana (pred odsúdením za vyššie spomínanú trestnú činnosť) žiadal o udelenie azylu vo Švédsku ako aj v Dánsku, kde rovnako zavádzal štátne orgány uvádzaním odlišných identít. Z preskúmaného rozhodnutia je teda zrejmé, že žalovaný svoj záver o nebezpečenstve pre spoločnosť nezaložil len na trestnej činnosti, ktorú sťažovateľ páchal.

30. Po zhodnotení vyššie spomínaných skutočností žalovaný pristúpil k posúdeniu, či tieto predstavujú dôvod pre vylúčenie z poskytnutia doplnkovej ochrany, pričom poukázal na to, že právo na azyl a doplnkovú ochranu nie je právom absolútnym, t. j. je možné vylúčiť určité osoby z tohto práva. Ak by sťažovateľ po návrate do krajiny pôvodu čelil reálnej hrozbe mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania, tieto hrozby budú posudzované v konaní, ktoré zakladá samotné vyhostenie osoby.

31. Žalovaný vo svojom rozhodnutí podrobne popísal z akých podkladov pre záver o nebezpečenstve sťažovateľa spoločnosť vychádzal a podrobne popísal, ako dospel k záveru o adekvátnosti vylúčenia nebezpečenstva hroziaceho v prípade návratu do krajiny pôvodu.

32. Podľa názoru kasačného súdu bol skutkový stav vo veci spoľahlivo zistený, žalovaný si zabezpečil potrebné podklady pre svoje rozhodnutie, k dokazovaniu použil všetky prostriedky, ktorými je možné zistiť a objasniť skutočný stav veci. Rozhodnutie žalovaného vychádza zo zistených podkladov a je dostatočne odôvodnené.

33. Pokiaľ sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie, spojené prípady C-57/09 & C-101/09, Bundesrepublik Deutschland v B & D, z 09.11.2010, ktorý výslovne konštatoval, že účasť v teroristickej organizácii sama o sebe nezakladá automaticky dôvod na vylúčenie spod medzinárodnej ochrany, podľa názoru súdu uvedený argument sťažovateľa nemohol mať vplyv na výsledok kasačného konania, nakoľko žalovaný svoj záver o vylúčení sťažovateľa z medzinárodnej ochrany nezaložil na jeho členstve v hnutí Taliban, ale na jeho trestnej činnosti, za ktorú bol na území Slovenskej republiky odsúdený v spojení s jeho doterajším správaním pred štátnymi orgánmi v azylových konaniach.

34. Kasačný súd dodáva, že s poukazom na odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia ako aj administratívneho spisu žalovaného je zrejmé, že tento sa v správnom konaní riadil požiadavkou individuálneho posúdenia okolností prípadu v súlade s čl. 4 kvalifikačnej smernice, preto ani tento sťažnostný bod považoval za nedôvodný.

35. Na námietku vytykajúcu „rôznorodosť“ názoru žalovaného na sťažovateľa kasačný súd neprihliadol s poukazom na to, že doplnková ochrana bola sťažovateľovi prvýkrát poskytnutá rozhodnutím žalovaného č. ČAS: MU-227-46/PO-Ž/2008 zo dňa 10.06.2009 a následne rozhodnutím ČAS: MU-133-7/PO-Ž/2010 zo dňa 18.05.2010 predĺžená. Rozhodnutím ČAS: MU-135-13/PO-Ž/2011 zo dňa 30.08.2011 bola sťažovateľovi doplnková ochrana zrušená z dôvodu bezpečnostného záujmu Slovenskej republiky, pričom tento záver bol odôvodnený s poukazom na vyjadrenie Slovenskej informačnej služby

č. 63/830-V-110-38/2011-S. V preskúmanom rozhodnutí kasačný súd nezistil žiadny rozpor v záveroch žalovaného.

V.

36. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd neporušil zákon, keď správnu žalobu zamietol, kasačná sťažnosť teda nie je dôvodná a preto ju v súlade s ust. § 461 S.s.p zamietol.

37. O trovách konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ktorý bol v konaní neúspešný právo na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.